

PRIETPRAAT van een LOSBOL

Met proza gelardeerd en nog wat

Peter Pangels

Peter Pangels

Inhoud:

Tussen vrienden	pagina 5
Cella	pagina 23
Nog wat prietpraat	pagina 27
Prinsesje van Nederweert	pagina 42
Epiloog	pagina 52
Wim	pagina 55
Alweer dat geprietpraat	pagina 69
De professionals	pagina 80
Politieonderzoek	pagina 88
Ziekenbezoek	pagina 96
De ontvoering	pagina 103
Alarm	pagina 114
Prietpraat gaat maar door	pagina 127
Even afrekenen	pagina 134
De uitschakeling	pagina 138
Rosa	pagina 157
Evaluatie	pagina 167
Windkracht 8	pagina 174
Stalking	pagina 193
Kimberly en Kimberly	pagina 202
Intermezzo	pagina 212
Zwart geld	pagina 224

Bij leven gekweld door passie
Bij dood gekweld door wormen

Zonder de technische hulp van mijn schoonzoon
Harrie Heikens was dit werk nooit tot stand
gekomen.

“Schele Klaas!”

“Schele Klaas?”

“Jazeker, hij was toen een bekende ondernemer en runde aan de stationsstraat een grand-café en was tevens ook nog eigenaar van een snoepfabriek.

“Wat had jij nou te maken met die schele klaas?”

“Het was meer het geval dat ik met zijn dochter aan de scharrel raakte.”

“En was het wat?”

“Wat bedoel je, die ouwe of zijn dochter?”

“Zijn dochter natuurlijk, ben je achterlijk of zo.”

“Oh Maaïke bedoel je, nou dat is een lekker blond stuk.”

“Bijna durf ik het je niet nog eens te vragen, was het wat?”

“Het was verdraaid moeilijk om met haar iets te bereiken, dus wat dat betreft was het inderdaad niet zoveel als ik gehoopt had.”

“Hoezo bereiken, je wilde natuurlijk alles of niets, want je bent nu eenmaal een fel mannetje, dat is volgens mij algemeen bekend en dan heb ik het natuurlijk over bepaalde dames die daarover wel eens mee zouden kunnen praten.”

“Luister nou eens goed mooie druïloor, je gaat weer eens volkomen voorbij aan mijn serieuze en diepere intenties, we maakten in de eerste instanties een romantische wandeling over de heide, de heide die in mijn gevoel warm en gewillig op ons lag te wachten en beschutting bood achter laag struikgewas tegen toevallige pottenkijkers en wat

nog erger zou zijn: voyeurs!”

“Van jouw dichterlijke omschrijving van die zogenaamde gewillige heide krijg ik bijna een brok in mijn keel van ontroering maar je maakt mij niet wijs dat je voor de rust die uitnodigende heide introk met dat lieve ding, je had gegarandeerd snode plannen, probeer dit maar niet te ontkennen. Tenslotte ken ik jou van haver tot gort en sinds wanneer ben je een romanticus geworden, mooie floept!”

“Wat ben je toch een wantrouwig stuk vreten, misschien is het zelfs beter jou maar niet meer in vertrouwen te nemen, maar alla, ik ga je nu toch nog vertellen wat voor ongelooflijks mij daar op die godverlaten vlakte is overkomen en hoop dan ook dat je dan in zo’n lachkramp schiet dat je daarna de eerste vierentwintig uur die grote waffel van jou niet meer open kan krijgen, sukkel!

Inderdaad, ik geef dat volmondig toe en tot op zekere hoogte schaam ik mij toch wel enigszins nu jij mij daarmee zo confronteert dat er bij mij, eh eh, bepaalde plannen waren ontstaan die je zou kunnen omschrijven als het op verkenning gaan in verboden erotisch gebied.”

“Tjonge tjonge, als ik jou zo hoor praten lijkt het wel alsof je bij de padvinders bent geweest, hoewel ik moet toegeven dat je die versierpoging van dat frêle meisje op een nogal dichterlijke wijze omschrijft, dus dat weer wel, had ik nooit achter je gezocht.”

“Toen ik een geschikte plek zag die mij wel

geschikt leek zag ik kans, heel voorzichtig en discreet, haar over te halen daar na die lange wandeling uit te gaan rusten en van de natuur te genieten hoewel, ik geef het ruiterlijk toe, bij het woord genieten ik iets anders in mijn gedachten had, tenminste indien jij met die beperkte schedelinhoud van jou dit kan bevatten.”

“Klets nou eens niet zo uit je nek man, en toen en toen?”

“Toen brak de pleuris uit.”

“Dat doet mij deugd en ik lach mij al bij voorbaat te pletter, mooie amateur dat je bent, wat ging er deze keer weer eens mis?”

“Je raadt in geen duizend jaar wat mij toen is overkomen en aarzel toch nog of ik het hele verhaal aan zo iemand als jij kan vertellen, jouw gebrek aan inlevingsvermogen in aanmerking genomen.”

“Nou ben ik toevallig erg slecht in raden Pier, en laat alstublieft mijn inlevingsvermogen buiten beschouwing, dus brandt maar los, hoewel ik er van overtuigd ben dat je weer een potje gaat liegen.”

“”Juist op het moment dat ik heel teder haar benen wilde gaan strelen merkte ik tot mijn grote ontzetting dat er indringers waren.”

“Wat sta je nu weer te bazelen, volgens mij was er maar één indringer en dat moet ongetwijfeld een goede bekende van mij zijn geweest, kan niet anders, of zie ik het te simpel?”

“Klets nou één keer niet zo slap man, ik zweer bij dezen dat ik niet verder dan haar knieën was gevorderd toen ik mij werkelijk volkomen

wezenloos schrok en sta nu ik dat zo vertel op mijn benen te shaken nu ik het weer voor mij zie en aarzel dan ook iemand als jij hierover tot in details over mijn geschokte gevoelens te vertellen.”

“Wel allemachtig, hoor ik nu wat of moet ik de woorden uit jouw strot trekken, schiet eens op met dat waardeloze kulverhaal voordat ik van spanning uit elkaar klap.”

“MIEREN!”

“Mieren?”

“Ja Jos, van die enge petieterige kruipertjes en heb nooit geweten dat die beesten zich zo snel konden verplaatsen, gewoon niet normaal. We hebben het nu over een peloton mieren die in volmaakte slagorde vastberaden in de richting marcheerden van wat bij een vrouw als één zeer intiem onderdeel kan worden beschouwd, snap je?”

“Hier snap ik werkelijk geen barst van, dat lijkt mij wel zeer onwaarschijnlijk en volgens mijn bescheiden mening sta je de boel zoals gewoonlijk weer eens te belazeren en zuig je alles uit jouw dikke duim, vervelend stuk vreten.”

“Zoiets valt niet te verzinnen, is echt waar gebeurd en alvast bedankt voor het begrip voor deze precaire situatie.”

“En toen en toen?”

“Het waren haar blauwe ogen die eerst heel groot werden en ze keek mij met een niet te beschrijven verstarde blik aan, wellicht dacht zij dat ik het was die haar zo intens aan het kriebelen was, maar dat duurde maar kort hoor. Als een donderslag bij

heldere hemel drong toen het besef bij haar door dat wat zij in de eerste instantie toch wel als iets aangenaams ondervond – dat laatste volgens mijn persoonlijke mening – in werkelijkheid werd veroorzaakt door een zwikkie ongedierte daar onder haar dunne zomerjurkje.”

“Toen greep je natuurlijk vastberaden in en dat deed je ongetwijfeld maar al te graag op die plek, durf het eens te ontkennen, mooie versiermajoor.”

“Daarvoor kreeg ik eerst totaal geen kans omdat zij als door een wesp gestoken overeind sprong en als een bezetene vlak voor mijn neus heen en weer stond te springen terwijl zij krampachtig haar jurk omhoogtrok om naar de oorzaak van dat vreemde gevoel te zoeken. Met enige schaamte moet ik toch wel toegeven dat, terwijl ik zo vlak voor haar op de grond zat er voor mij zich een prachtig panorama ontvouwde. Deze sympathieke jongeman zat als het ware met zijn neus bijkans tussen haar benen en werd nu wel gedwongen zich in het strijdgewoel te storten en de resten van dat zootje mieren weg te slaan, ik geef je het te doen.

Deze delicate zaak werd mij goed beschouwd opgedrongen door haar hysterisch geschreeuw om hulp waarbij ik nota bene ook nog door haar voor sukkel werd uitgemaakt en dat ik niet zo dom uit mijn ogen moest kijken en niet snel genoeg actie ondernam, alsof ik schuldig zou zijn aan dat zootje gespuis dat zich een weg naar boven vocht. Dat was ongetwijfeld een staaltje vrouwenlogica, hoewel ik, en dat durf ik toch wel te bekennen,

daardoor mooi in de gelegenheid kwam haar dus noodgedwongen intiem aan te raken, tenminste, het zou een goed begin kunnen zijn, laten wij wel wezen en dat ze mij heeft uitgescholden nam ik maar op de koop toe.”

“Man man, ik kom bijna in ademnood, dat was dus voor jou een uitgesproken gelegenheid misbruik van de situatie te maken, zo goed ken ik jou wel, durf het eens te ontkennen!”

“Je denkt weer eens aan het slechtste in de mens, het kwam op dat cruciale moment totaal niet in mij op zoiets subtiels te ondernemen omdat, zoals jij heus wel weet, ik daar veel te verlegen voor ben: overigens vind ik dat een rotopmerking van jou, enge man!”

“Je gaat mij toch niet vertellen dat deze uitgelezen gelegenheid door jou niet werd aangegrepen om de puntjes op de i te zetten, om maar eens een beeldspraak er tegenaan te smijten, hahaha ik lach mij een dubbele breuk om deze dubbelzinnige opmerking, hoe vind je `m?”

“Totaal niet geslaagd en waarschijnlijk valt er voor jou pas flink te lachen wanneer ik de apotheose van dit hele gedoe uit de doeken ga doen, dus hou je maar vast en laat mij vooral uitpraten, ongeduldig miezerig mannetje.”

“Wat was de kleur en was die klein of kingsize, ik zou dat eerst wel eens willen weten voordat je verder gaat met dat rare verhaal.”

“Wel allemachtig, waarover heb je het nu weer, hoezo kleur en afmeting, waar slaat dat nou weer

op, wat bedoel je?”

“Ja man, ik bedoel natuurlijk hoe de kleur van haar broekje was, je begint toch niet achterlijk te worden of waren jouw brillenglazen beslagen vanwege de toegeslagen opwinding?”

“Eh eh, wel sodeju, wat ben jij een boerenpummel en wat kan jou het schelen hoe de kleur en afmeting was van dat kledingstuk, maar alla, omdat jij het zo expliciet vraagt: zwart en héél klein!”

“Tjonge tjonge, je stond goed beschouwd ondanks die koleremieren wel heel erg aan de grootste verleidingen bloot, of zie ik dat verkeerd?”

“Luister, ik kreeg amper de tijd daaraan toe te geven omdat op het moment dat ik tussen haar benen doorkeek en de laatste restanten mieren wegmepste, ik tot mijn grote ontzetting een groep kinderen zag staan die volkomen onbeweeglijk en met opengesperde ogen het absurde toneel gadesloeg van een kerel die onmiskenbaar met zijn hoofd half onder de jurk van een jongedame met iets geheimzinnigs in de weer was. Ja, ik weet het, het klinkt krankzinnig maar op dat memorabele moment, eerlijk waar, zonk bij wijze van spreken de grond onder mij vandaan, temeer omdat ik ook nog Jet Groothoofd, de biologielerares, bij die kinderschare zag staan en die stom toevallig bij mij in de straat woont, wat zeg je me daarvan.”

“Hallo, wat een verschutting, ik lach mij nu helemaal de stuipen, hoewel, die Jet ken ik wel, ziet er toch nog lekker uit ondanks dat ze niet meer zo pril is en het zou best eens zo kunnen zijn dat het

door jou geschetste tafereel voor haar een openbaring moet zijn geweest. Volgens mij is zij op een bepaald gebied nooit zo verwend, maar ga verder, mooie casanova.”

“Nou, zij spreidde als in grote paniek haar armen wijd uit en probeerde op die manier het klasje terug te duwen waarbij zij tegelijkertijd mijn capriolen nauwkeurig in de smiezen hield, echt waar en een kort ogenblik meende ik zelfs in haar blik iets van afgunst te bespeuren.”

“Dat laatste zal wel pure verbeelding van jou zijn geweest, hoe liep het verder af en wat deed jij vervolgens met die nieuwe verovering, die zogenaamde heidekoningin.”

“Het kostte die lerares de grootste moeite dat zwikkie kids weer in het gareel te krijgen vooral doordat ze allemaal begonnen te roepen dat ze een vieze man hadden gezien die bij een meisje die stond te dansen en te schreeuwen haar jurk omhoog had getrokken. Het zal je maar overkomen en het mag een wonder heten dat ik op dat vernederende moment geen hartverzakking heb gekregen, neem dat maar van mij aan en sta niet zo stom te grinniken, klojo.”

“Neem mij vooral niet kwalijk dat ik nu de slappe lach van jou krijg en vertel nu maar vlug hoe het verder ging met die mierenmadam, hahaha.”

“Er volgde toen een grote verwarring, precies kan ik mij dat zo niet herinneren maar hoe dan ook: het was een vernederende afgang van jewelste waarbij ook nog goed te horen was dat een stel van die

rotkinderen aan Jet vroegen wat die meneer nou precies bij dat meisje aan het doen was en meende zelfs te horen dat er uitbundig werd gelachen en dat laatste was wel het ergste van alles, dat kan ik je verzekeren.”

“Man, aan zoiets kan je wel voor de rest van je leven een minderwaardigheidscomplex overhouden, neem dat maar van mij aan. Kwam het toch nog goed tussen jullie ondanks dat mierengedoe?”

“Zal ik proberen uit te leggen maar ga er al bij voorbaat van uit dat zoiets niet makkelijk zal zijn, in aanmerking genomen dat je nou niet al te snugger bent.”

“Kom op beste brave borst, waag een poging, je weet maar nooit.”

“Okay dan, en terugkijkend op deze enerverende ervaring kan ik toch wel vaststellen dat vrouwen merkwaardige wezens zijn, algemeen gesproken. Stond ze daar op de heide eerst tegen mij te krijsen van jewelste terwijl ze mij ook nog uitschold. Toen ik haar totaal aangeslagen naar huis bracht deed ze plotseling weer poeslief tegen mij en wilde voor de volgende week alweer een afspraak maken maar ik hield mij op de vlakte en zei dat ik nog van mij zou laten horen. Goed beschouwd was ik door dat hysterische optreden van haar een beetje kopschuw geworden, lijkt mij trouwens logisch, ja toch?”

“Hiervan zakt mijn broek af, niet te geloven, je staat toch niet te beweren dat jouw verliefdheid zo snel was bekoeld man, dat was toch werkelijk kat

in het bakkie bij een volgende afspraak, je moet er dan natuurlijk wel voor zorgen niet weer op een mierennest te gaan liggen goochempie. Hoe is het verder met die Groothoofd afgelopen die bij jou in de straat woont, ben je die alweer tegen het aantrekkelijke lijf gelopen?”

“Je snapt toch wel, zeer intelligent persoon, dat zoiets niet te vermijden is en je mag gerust van mij aannemen dat ik al bij voorbaat mij kapot schaam omdat over mijn persoontje gigantisch geroddeld zal worden, daarop kan je bij wijze van spreken gif innemen.”

“Dat klinkt beslist spannend en het siert jou dat je hierover met mij zo openlijk wilt praten, dus vertel maar verder en doe maar net of ik een biechtvader ben die z’n oren heeft dichtgeplakt, hoe vind je dat?”

“Dat laatste is een flauwe opmerking omdat je maar al te goed weet dat ik nimmer en nooit niet bij zo’n zwartjurk in de kerk zal komen. Hoe dan ook, kwam ik gisteren een winkel uitgelopen en ja hoor, stond die Groothoofd daar plotseling vlak voor mijn neus en er was beslist geen gelegenheid voor mij mijn snor te drukken, ik schrok mij drie slagen in de rondte en probeerde haar te negeren maar daar kreeg ik geen kans toe.”

“Hou me vast, dat had ik wel eens willen zien, ze keek je natuurlijk met de grootste minachting aan en vond je beslist een abject persoon, dat mij trouwens een normale reactie lijkt,. Tenslotte en laten wij wel wezen moet jij op haar een eh eh,

nogal vreemde indruk hebben gemaakt omdat ze gezien had hoe je daar op de heide aan het snuffelen was onder dat korte zomerjurkje van die Maaike, of dacht je van niet? Natuurlijk had zij totaal geen idee wat de oorzaak van die spannende bezigheid was van jou, dat kunnen wij hier toch wel vaststellen.”

“Beste vriend, geloof het of niet maar ze keek mij aan met een indringende blik die beslist niet minachtend was en ik moet je dan ook hevig teleurstellen halve zool dat je bent, integendeel, ze knikte mij tot mijn verbijstering daarbij ook nog uiterst vriendelijk toe en ik zou zelfs durven beweren dat we hier beslist van een uitnodigende blik kunnen spreken. De afgelopen nacht heb ik vanwege die blik bijna niet kunnen slapen, ongelooflijk maar waar en het bewijst maar weer eens wat voor een gevoelige man ik ben.”

“Volgens mij gaat jouw fantasie behoorlijk met jou op de loop, ik geloof er geen barst van wat je nu hier staat te brallen, wat een verbeelding: ze keek natuurlijk in werkelijkheid dwars door je heen.”

“Zoiets zou ik nooit van mijn leven kunnen fantaseren man, geloof mij nu maar, ik wist niet hoe snel ik mij bij deze onverwachte confrontatie uit de voeten moest maken. Neem maar van mij aan dat we hier van een hoogst verwarrende ervaring kunnen spreken, temeer omdat eerlijk gezegd ik die juffrouw toch wel zéér aantrekkelijk vind.”

“Maar je smeerde hem wel als een lafaard terwijl als ik het goed begrijp die aantrekkelijke Jet

wellicht jou beter zou willen kennen omdat zij natuurlijk ook wel eens lekker besnuffeld zou willen worden. Maar zorg er dan wel voor uit de buurt van mierennesten te blijven hoewel en achteraf gezien dat mij een fantastische ervaring lijkt, hahaha ik sla bijkans dubbel, neem mij vooral niet kwalijk, grote vriend van mij.”

“Over fantaseren gesproken: wat je nu met een uitgestreken smoelwerk staat uit te kramen beschouw ik als een uiting van een zieke geest en zal dan ook hierop niet nader ingaan en ben verder van mening dat je echt wel professionele hulp nodig hebt. Ter informatie: ik ben behoorlijk opgescheept met een dilemma van jewelste.”

“Dilemma?, je gaat toch niet moeilijk doen en moeilijke woorden gebruiken?”

“Hier bedoel ik mee dat ik in tweestrijd verkeer en zo gauw niet weet wat te doen. Zoals ik al eerder verteld heb was ik lichtelijk afgeknapt op die Maaike vanwege dat hysterische gedoe daar op de heide. Daar komt ook nog bij dat ik zeer kort geleden door een stom toeval een oude vlam tegen het wel zeer welgevormde lijf ben gelopen en je zult ongetwijfeld begrijpen dat twee vrouwen tegelijk zelfs voor een viriel persoon als deze jongen te gecompliceerd zou kunnen zijn vanwege de trammelant die er dan gegarandeerd van komt.”

“Wat sta je nu te vertellen man, wie in hemelsnaam was dan wel die oude vlam, ken ik haar toevallig?”

“Je kent haar maar al te goed, ze is zelfs familie van jou, het is namelijk je nichtje Cella die naast

mij woont, haar ouders hebben een winkeltje in kruidenierswaren.”

“Hoe is het mogelijk, hoe is het mogelijk, dus als het effe tegenzit word jij ook nog aangetrouwde familie van mij, daar ben ik dan mooi klaar mee, is me dat schrikken.”

“Vanaf de schooljaren kende ik haar al, dus kalverliefde en wandelden wij lang geleden pinkie-pinkie over de heide en alles wat er af kon was een gestolen kusje.”

“Dat maak je mij niet wijs, schoft dat je bent, ik ken je maar al te goed en als er iemand is die misbruik van een situatie kan maken dan ben jij dat wel of ga je dat ontkennen?”

“Geloof mij nou maar, echt waar, ik ben toen zeer subtiel met haar omgegaan en het verbaast mij dat je zo negatief over een vriend denkt. Helaas beklifde die hernieuwde omgang met Cella niet.”

“Weer zo`n moeilijk woord, praat eens normaal, dat buurmeisje van jou ziet er verdraaid goed uit en ik raad je zeer dringend aan zuinig met dat onschuldige nichtje van mij om te springen omdat ik dan anders wel eens genoodzaakt zou kunnen zijn krachtdadig in te grijpen, als je snapt wat ik bedoel.”

“Je kan er verzekerd van zijn toen ik dus voor het eerst omgang met haar had in mijn jonge jaren er echt geen opwindende dingen zijn gebeurd maar toen ik haar dus onlangs weer ontmoette deed ik door mijn welbekende doortastendheid haar toch wel stomverbaasd staan, tenminste, dat zei ze.

Overigens wat dat eventuele ingrijpen van jou betreft: daarmee veeg ik een belangrijk onderdeel van mijn lichaam mee af, om er eens een metafoor tegenaan te smijten.”

“Nou moet je ophouden met dat gemetafoor, zal wel weer een vies woord zijn. Je kon zeker je handen niet thuis houden, ik ken je namelijk maar al te goed, floeptert dat je bent, en dan nog wel met mijn nichtje die zo fijn gelovig is en elke zondag twee keer naar de kerk gaat met haar hele familie terwijl jij een godloochenaar bent.”

“Ze was zeer verbaasd zei ik toch al, ze vond mij nogal veranderd vanwege mijn eh eh, doortastende manier van optreden en wat die metafoor betreft: dat betekent doodgewoon: beeldspraak, simpelmans.”

“De tijd van steelse kusjes had je zeker ver achter je gelaten en ze knapte natuurlijk volkomen op je af bij deze hernieuwde kennismaking met dat lieve nichtje van mij; ik walg van je!”

“In tegendeel, ze wilde tot mijn stomme verbazing na een nogal flitsende vrijpartij vaste verkering met mij hebben, maar dan onder de voorwaarde dat ik ook met haar naar de kerk zou gaan. Stel je dat eens voor, ik naar de kerk, luisteren naar die zwartjurken die alles wat het leven aantrekkelijk maakt van je willen afnemen, dat zou beslist een traumatische ervaring voor deze levenslustige jongeman zijn, ik wil dat verzoek zelfs in de verste verte niet in overweging nemen. Daarbij komt ook nog dat mijn oude heer mij heel subtiel onder druk begon te

zetten niet met zo'n katholiek meisje aan te pappen, hij was bang dat er dan geheid trammelant van zou komen vanwege dat rare geloof van die familie van jou."

"Ja, dat klopt wel zo'n beetje, die mensen zijn, in tegenstelling tot mij, zo fijn als gemalen poppenstront, hoewel Cella volgens mij niet zo fanatiek gelovig is, enfin, dat moet je zelf ook wel gemerkt hebben."

"Dat klopt aardig wat je nu beweert, maar nu ik er zo over nadenk en wat ik toch wel mis nu ik haar al een tijd niet meer heb ontmoet, is hoe ze rook, een opwindende vrouwenlucht wat moeilijk valt te omschrijven, sorry dat ik hier zo over begin omdat ik maar al te goed weet dat zoiets subtiels aan zo'n simpele ziel als jij zeer moeilijk valt uit te leggen."

"Hoe in hemelsnaam moet een vrouw volgens jou dan ruiken, waag toch maar een poging mij dat uit de doeken te doen of weet je het zelf niet precies, fantastische kletsmeier?"

"Inderdaad, daarin moet ik jou wel gelijkgeven, temeer omdat het een zeer complexe zaak betreft en ik vooral jou niet te veel wil belasten met dit soort specifieke en subtiele vraagstukken."

"Langzaam kom ik meer en meer tot de beschamende overtuiging dat er wat mis moet zijn met dat rare reukvermogen van jou sinds je met die Maaïke tussen de mieren aan het snuffelen bent geweest en nou flik je weer zoiets bij mijn nichtje. Hoe haal je het in dat gekke hoofd van jou mij met zoiets te confronteren. Je wilt mij zeker op de kast

jagen, nou dat lukt je in geen honderd jaar,
overigens zou ik nu wel eens willen weten waar je
hebt geroken en vooral: hoe rook dat dan?”

“Dennenappels en kamperfoelie.”

“De wat?, ben je dan toch nog bij die
biologielerares Jetje Groothoofd geweest om
bijgeschoold te worden over wat er in de vrije
natuur is te vinden en vooral in dit geval: te ruiken,
nee toch, zeg dat het niet waar is.”

“Deze aangename dame komt wat dit betreft totaal
niet aan de orde, hoe kom je aan dat vreemde idee,
ik vertel jou alleen maar in vertrouwen hoe mijn
gevoelens op een onverklaarbare wijze worden
beïnvloed door een van mijn overgevoelige
zintuigen; kan ik het helpen.”

“Nou snap ik nog steeds niet hoe die Cella volgens
jou rook, hoor ik het vandaag nog?”

“Kort en eenvoudig gezegd: ze rook echt spic en
span, echt waar en ik zal proberen het voor jou zo
simpel mogelijk te houden omdat ik terdege
begrijp dat de diepere beleving die ik bij haar
onderging aan iemand zoals jij niet valt uit te
leggen, ik vrees dat jouw inlevingsvermogen
daarvoor niet toereikend zal zijn. Het kost mij echt
moeite dit zo recht voor z'n raap in jouw gezicht te
zeggen.”

“Op die vervelende en beledigende opmerking over
een bepaald gebrek bij mij zal ik niet nader ingaan
maar als ik het goed heb begrepen ben of was je
hevig gecharmeerd van die jongedame en verder
wil ik desondanks gememoreerd hebben dat er met

mijn gevoelsleven totaal niets aan de hand is, mislukte minkukel.”

“Voor ik het vergeet; door omstandigheden was ik helaas genoodzaakt de omgang met die lieve Cella te beëindigen, dat gaat zo in het echte leven. Er was plotseling een onverwachte andere fase aangebroken wat het andere geslacht betreft waartegen ik mij onmogelijk kon verzetten maar ik moet wel bekennen, en daarvoor schaam ik mij toch wel een beetje, dat ik met een soort van weemoed aan dat nichtje van jou terugdenk.”

“Over onbetrouwbaar gesproken, dat meen je niet, dat kan je toch niet maken man, wat bedoel je met een andere fase?”

“Zal dit trachten uit te leggen, indien je tenminste het geduld op kan brengen, wat ik overigens zéér betwijfel vanwege het feit dat dit een complexe zaak betreft waarover nog veel valt te discuten.”

“Als je zo doorgaat mooie super schedel dat je bent ga ik er vandoor en wil ik niets meer met jou en al die vrouwen te maken hebben, dus ik zou maar serieus proberen een goed verhaal in elkaar te draaien zonder al te veel dure woorden.”

“Schaamte heb ik al lang achter mij gelaten, dat belemmert de spontaniteit, maar ik geef toe dat in bepaald opzicht ik een onvervalste hedonist ben en zo je wilt ook nog een opportunist.”

“Dit alles gaat mij nu werkelijk boven mijn pet, wat een literaire prietpraat en dat moet ik zo maar aanhoren, ik hoop vurig dat er een almacht bestaat die jou hiervoor zal straffen.”

“Wat krijgen we nou, je vlucht toch niet in religieus geneuzel wegens gebrek aan woorden en argumenten en bestaat er wel die zogenaamde almacht waarmee je nu op de proppen komt?”

“Dit is voor mij de enige mogelijkheid die overblijft om in jouw verwrongen persoonlijkheid door te dringen, dreigen met het hogere, ondanks ik maar al te goed besef dat bij jou zoiets totaal niet zal aanslaan omdat je al te veel bent afgezakt.”

“Inderdaad, daarin kon je wel eens gelijk hebben, voor bepaalde dingen ben ik totaal ongevoelig, zo ben ik nu eenmaal gevormd.”

“Hoe ging het overigens met mijn nichtje verder en wat kan je nog over haar vertellen, zal wel niet zo leuk voor die Cella zijn.”

Droomland

Het was mijn droom
Haar benen kruisten de mijne
Enkels voelden sterk en breekbaar
Het was mijn droom
Verkennen bracht mij tot niets
Begrijpen zelfs noch minder dan dat
Het was mijn droom
Haar lichaam ver van mij vandaan
Niets gaf het mij prijs
Het was een droom
Haar huid gloeide onder mijn handen

Mijn leven begon opnieuw, dacht ik
Het was mijn droom
Velden gleden onder mijn voeten ver weg
Gras voelde groeizaam en bedauwd
Het was mijn droom
Daar te zijn waar ik mij kan hechten
Vast te grijpen wat beklijft
Het was een droom
Het hoe en waarom wil ik niet weten
Toch nog doorgaan met ego in verval
Dat wordt godsgloeierend mijn nieuwe
DROOM!

PP

=====

Cella

Mijn kamer was een soort uitbouw achter het café,
het lag dus apart van het eigenlijke woonhuis.
Om in mijn kamer te komen moest ik dus door het
hele café lopen en dan via de biljartruimte kwam ik
zo in de uitbouw.

Lekker rustig, vooral omdat de zaak nog niet in
bedrijf was vanwege een conflict van mijn vader
met de vergunninghouder en de gemeente.
Allemaal heel ingewikkeld voor mij en het ging
alles een beetje langs mij heen, mijn interesse lag
ergens anders, namelijk bij mijn buurmeisje Cella.
Vanuit mijn raam had ik uitzicht op de
naastgelegen woning met kruidenierswinkel.

Onze directe buren dus.

Aardige mensen, hoewel ze zeer vroom katholiek waren en de zondagsmis nooit werd overgeslagen. Wijzelf deden totaal niets aan het geloof en regelmatig zag ik deze buren gezamenlijk ter kerke gaan en in ganzenpas passeerden ze dan mijn raam en liepen langs onze zaak in de richting van de stad. Vader voorop en de rest er achteraan en als laatste die lieve Cella, de dochter.

Cella zal toen een jaar of zestien geweest zijn en was het nader bekijken meer dan waard, wat zeg ik, het was een buitengewoon leuke meid met een mooi rond poppengezichtje en een beeldig figuurtje en we kunnen het zonder meer zo stellen dat ze het prototype was van het onbedorven plattelandsmeisje. Nog steeds na al die jaren kan ik mij goed herinneren hoe ze je met die helblauwe onschuldige ogen verwijtend aan kon kijken wanneer ik de grootste moeite had mijn grijpgrage handen in bedwang te houden. Het was misschien juist daardoor dat ik hevig in haar was geïnteresseerd en mijn fantasie volkomen op hol sloeg, dat gaat nou eenmaal zo met een gezonde Hollandse jongen zoals ikzelf, ja, je zou het zelfs dichterlijk kunnen omschrijven als een paard dat in zijn tuig stond te steigeren, zoiets was het dan in mijn specifiek geval.

Vanachter de gordijnen van mijn slaapkamerraam loerde ik zo onopvallend mogelijk of ik haar te zien kreeg en tot mijn eigen verbazing zag ik kans om